

## POSTANOWIENIE

30 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 30 czerwca 2023 r. w Warszawie,  
w sprawie z powództwa J.P.  
przeciwko W.O.  
o ochronę dóbr osobistych,  
na skutek skargi kasacyjnej J.P.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie  
z 10 grudnia 2021 r., I ACa 241/19,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3060 (trzy tysiące sześćdziesiąt) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 28 lutego 2019 r. w zakresie pkt I, II, i III w ten sposób, że oddalił powództwo także w pozostałym zakresie oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego 6.137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt I); oddalił w całości apelację powoda (punkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt III).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powód wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Jego zdaniem w sprawie występują dwa zagadnienie prawne, wymagające

wykładni Sądu Najwyższego, a wyrażające się w pytaniach: "Czy przy ocenie czy doszło do naruszenia dobra osobistego nie powinno być brane pod uwagę to czyje działanie doprowadziło do naruszenia dobra osobistego, w szczególności w sytuacji, w której słowa, mogące naruszyć dobra osobiste, niebędące jednocześnie prawdziwymi, wypowiada osoba publiczna, należąca do szeroko rozumianej władzy państwowej, której wypowiedzi trafiają do szerszego grona odbiorców, ma ona uznanie w danej społeczności i jej słowa mogą stanowić autorytet, a co za tym idzie naruszenie dobra osobistego jest wówczas bardziej prawdopodobne i znacznie szersze w skutkach?" oraz "Czy w stosunku do osób pełniących funkcje publiczne, należące do władzy państwowej nie powinien być stosowany bardziej rygorystyczny miernik dozwolonej krytyki, w sytuacji, w której słowa takiej osoby docierają do szerszego grona, osoba ta ma uznanie w danej społeczności, a wypowiada słowa niebędące prawdą, godzące w dobra osobiste?".

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Z art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłącznie podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Zagadnienia prawne sformułowane przez skarżącego nie czynią zadość wskazanym wymaganiom już dlatego, że ograniczyły się do wyrażenia wątpliwości w pytaniach bez odpowiedniej argumentacji jurydycznej. W celu zaś spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, niepubl.). Skarżący nie przedstawił pogłębionych rozważań prawnych o charakterze ogólnym i abstrakcyjnym, wskazujących na poważne i istotne kontrowersje oraz rozbieżne oceny prawne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy w interesie publicznym zapewnienia jednolitej wykładni i prawidłowego stosowania prawa. Wątpliwość powoda ujęte w sformułowanych pytaniach nie wskazują również, aby w istocie stanowiły one istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[aʔ]

(K.L.)

